

En defensa de la reforma laboral

Les noves regles dotaran el nostre mercat de treball de la flexibilitat i adaptabilitat que necessita

CELESTINO CORBACHO, ministre de Treball i Immigració

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 27 de setembre del 2010

Una de les crítiques que rep aquesta reforma laboral és que s'ha esperat dos anys per portar-la a terme. No és veritat, no fa dos anys que s'espera, sinó dues dècades, perquè el nostre model laboral ha experimentat poques variacions durant l'últim quart de segle. La reforma laboral, fora d'això, és un dels motius que ha portat els sindicats a convocar la vaga general de dimecres.

Fa uns dies, en un debat públic, una persona que havia ocupat altes responsabilitats en l'àrea econòmica dels governs del PP reconeixia que algunes de les mesures que conté la reforma laboral s'haurien d'haver incorporat a la nostra legislació a principis de la dècada, quan el PP governava a Espanya. Actualment, durant la tercera, i més intensa, crisi econòmica des de la transició democràtica, hem comprovat, una vegada més, que el model exigeix canvis. I ara el Govern ha actuat anteposant aquesta clara necessitat del nostre mercat laboral a la comoditat de no afrontar les reformes imprescindibles.

La rapidesa i espectacularitat en la creació d'ocupació a Espanya en els períodes de creixement econòmic -2.802.000 llocs de treball creats entre l'any 2004 i el 2008- és només comparable a la rapidesa i espectacularitat de l'increment de la desocupació en el moment de la recessió: 2.008.000 persones han perdut el seu lloc de treball entre l'any 2008 i el 2010.

¿Per què un país capaç de crear aquestes altíssimes taxes d'ocupació s'enfronta a un increment exponencial de la desocupació? Si existeix un factor capital per obtenir la resposta, aquest és el pes del sector de la construcció en el model productiu espanyol.

Òbviament, no és l'únic factor; és pertinent pensar que el baix valor afegit que genera el turisme de sol i platja o que l'escàs creixement de la nostra productivitat els últims 20 anys també hi influeixen, però l'elevada taxa d'atur d'Espanya és conseqüència directa de la denominada crisi del totxo. Les estimacions indiquen que més de la meitat de les persones que han perdut el seu lloc de treball durant la crisi provenien del sector de la construcció.

És obvi que necessitem un altre model econòmic, i que aquest no es pot construir amb les antigues eines. Estem en una economia oberta, globalitzada i competitiva. Lògicament, si pretenem que la nostra economia pugui competir i es pugui internacionalitzar, necessitem nous instruments.

La reforma laboral aporta algunes de les eines que ens permetran construir uns fonaments sòlids per al nostre nou model econòmic. Per exemple, la reforma dotarà el nostre mercat laboral de la flexibilitat i adaptabilitat que necessita. Però que ningú confongui la flexibilitat amb la precarietat, que ningú es pensi que adaptabilitat és sinònim de complaença.

Tots tenim al cap com es van garantir els llocs de treball i la continuïtat d'una factoria automobilística catalana. La modificació de les condicions

de treball, acordades de manera exemplar entre empresa i treballadors, va evitar una bona part dels acomiadaments i va garantir l'adjudicació de la fabricació d'un nou model. Actualment, aquell acord ja està donant fruits i la firma automobilística crearà nous llocs de treball.

La reforma permet al nostre mercat laboral guanyar en adaptabilitat, perquè el teixit productiu sigui tan flexible com les circumstàncies exigeixin i que treballadors i empresa decideixin. Perquè la reforma laboral reafirma que els acords són el camí perquè les modificacions de les condicions de treball que s'estableixin siguin fruit de la negociació i tinguin com a objectiu garantir els llocs de treball.

Però la reforma té vocació de ser, a més a més d'una llei ja vigent, un punt de partida. Té voluntat i potencial per convertir-se en la base per al desenvolupament d'un marc de relacions laborals adequat per al segle XXI. És per aquest motiu que inclou una apel·lació que els interlocutors socials, en exercici de la seva autonomia col·lectiva, acordin en un termini de sis mesos una reforma de la negociació col·lectiva en el marc de la negociació bipartida que estan desenvolupant en l'actualitat sobre aquesta matèria.

Aquest és el següent repte del nostre marc de relacions laborals: adequar la negociació col·lectiva laboral, que la Constitució consagra, a l'àmbit bipartit entre els representants dels treballadors i empresaris. Tinc la convicció que els interlocutors socials afronten aquesta negociació amb la responsabilitat necessària per dinamitzar el mercat de treball i afavorir l'ocupació.

És necessari que, una vegada aprovada la reforma laboral, i amb aquest horitzó de sis mesos, les organitzacions empresarials i els sindicats representatius reprenguin la voluntat expressada en l'acord sobre negociació col·lectiva, firmat pels interlocutors socials el mes de febrer passat.

Potser aquesta setmana els esdeveniments ens desbordaran, però en cap cas haurien d'alterar l'objectiu expressat tant en la voluntat de l'acord bipartit com en la reforma laboral. La ciutadania exigeix a tots els interlocutors que tenen responsabilitat en l'àmbit social que creïn les condicions per donar resposta tant a la situació actual de l'economia com als principals problemes que el nostre mercat laboral arrossega des de ja algunes dècades.